

Fiskefangsten skal indskibes, og her hænder det ikke sjældent, navnlig i Lohals, at Skibet maa gaa uden at kunne tage hele Fangsten. Meningen er jo den, at Fangsten skal sendes enten til Kjøbenhavn eller til Kiel, men stadigvæk til Korsør for derefter enten at overføres paa Toget til Kjøbenhavn eller afgaa med Dampskibet til Kiel, og en stor Del, saa vidt jeg ved den største Del, gaar til Kiel. Man kan indvende her: Ja, men man plejer jo ikke at give Statstilskud til noget saadant; her er jo Tale om almindelig Fragtfart. Jeg tror alligevel, at denne Indvending ikke rigtig passer her. Man understøtter i hvert Tilfælde Udførslen af Landbrugsprodukter ved at understøtte f. Eks. de Skibe, der føre Smør, Flæsk og Æg til England, endogsaa to Router, saa vidt jeg erindrer, i dette Øjeblik, og disse Bevillinger ere, som man vil se af Finansloven, ingenlunde ringe. Det, som Langelænderne her egentlig fremsætte Ønske om, er altsaa simpelthen en Statsunderstøttelse til noget lignende, nemlig til at faa deres Varer befordrede til Markedet. Ogsaa i dette Tilfælde er der for en væsenlig Del netop et udenlandsk Marked, nemlig Kiel, saa jeg mener, at man allerede er saa stærkt inde paa den Bane, at man vanskelig kan paastaa, at dette her er noget andet. Jeg skal ikke nægte, at jeg fra første Færd af var af den Opfattelse, at man ikke i Forvejen havde noget Sidestykke hertil, men efter at have overvejet Sagen nærmere, er jeg kommen til det Resultat, at Forholdet egentlig her er det samme, som det er for de Skibe, der gaa til England med Landbrugsprodukter. Og de faa dog Understøttelse. Disse Skibe have Langelænderne ikke nogen særlig Nytte af. Deres Varer gaa en hel anden Vej; de gaa i Almindelighed ikke over Esbjerg. Hvis man fik et saadant Skib, vilde Følgen være den, at naar Fiskerne f. Eks. i Daglykke Havn kom ind om Morgenens med deres Fangst, ville de altsaa kunne afvente Damperen og faa Fiskene om Bord der for at føres ad Lohals og Korsør til, saaledes at den kunde naa sit Bestemmelsessted i behørig Tid. Nu er Forholdet det, at naar de komme i Havn, maa de leje Vogn eller i alt Fald skaffe sig Befordring og læsse Fiskene paa Vognen og saa køre den halv-

anden Mil til Lohals for at faa den om Bord, og da disse Mennesker selv privat have bygget en Havn, er det dog strengt at paalægge dem den Ulejlighed at køre halvdanden Mil med deres Fangst, naar de selv — som sagt — have en Havn, hvor en Damper kan gaa ind. Nede Syd paa ere Forholdene endnu værre. I Bagenkop bor der mange flere Fiskere, og Fangsten er betydelig større. I de egentlige Fiske-tider maa de hver Dag pr. Vogn køre deres Fangst til Rudkøbing, det vil sige noget over 3 Mil. Nu er det ganske vist saadan, at hvis det Skib, her er Tale om, kommer i Gang, vil det ikke kunne komme til Bagenkop; saa vilde Routen i alt Fald blive for lang. Det vil ikke kunne komme derned uden ad en Omvej, ved nemlig først at anløbe Marstal og derfra at gaa Øst paa ad Bagenkop til. Men Forholdene ville saa rimeligvis ordne sig saaledes, at naar dette Skib kommer i Gang, vil man i Bagenkop anskaffe sig en Motorbaad for saa hver Morgen at føre Fangsten over i denne Baad og saa sejle med den til Marstal saa tidlig, at Fangsten kan komme om Bord paa dette Skib, jeg her har omtalt, at man ønsker sat i Fart. Langelænderne have stadig væk, hvad de ogsaa gentagne Gange udtale, en Fornemmelse af, at der er lang Vej mellem Langeland og Statskassen. Hvad de mene med en saadan Udtalelse, er ganske klart. De mene, at det, og saaledes udtrykke de sig for Resten ogsaa oftere, er lettere for Fynboer og andre at faa Bevillinger af Statskassen, end det er for Langelænderne. Der er noget i det. Afsides liggende Egne som Langeland ere udsatte for at blive oversete. Det er ganske anderledes for en Egn, der danner Midtpunktet for et stort og frugtbart Opland, at faa Forbindelser ved Anlæg af Baner og Havne. Øen er i og for sig for lille til at føre et økonomisk Liv for sig selv. Den trænger til Hjælp af Statskassen, af det offentlige, for at tilvejebringe de Befordringsmidler, der ere nødvendige, for at Beboerne kunne faa deres Produkter afsatte paa rette Tid og rette Sted, saaledes at de kunne faa det mest mulige ud af dem paa Markedet. Jeg vil bede det høje Ting om at være lidt velvillig over for Langelænderne, og jeg vil navnlig rette denne Bøn til det høje Ministerium. Me-